

Věrná

Čech Václav
Luhovec 40
p. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník IV. - Číslo 45

V Zlatci 25. listopadu 1949

Cena 3 Kčs

Socialistický president republiky

Život a dílo presidenta republiky Klementa Gottwalda, který se dne 23. listopadu t. r. dožívá třiapadesátí let, jsou úzce spjaty se životem a osudy našeho lidu a celého našeho národa. Klement Gottwald vyšel z lidu a zůstal mu věren. Spolu s lidem zakusil sociální útlak i národnostní ponižení a bylo to jeho třídní uvědomění a hluboké vlastenecké citění, které ho velmi brzo přivádí do řad dělnického hnutí, jehož revoluční straně zasvětil veškeré své úsilí.

Do popředí politického života vstupuje Klement Gottwald r. 1929, kdy se jako ústřední tajemník Komunistické strany stává poslancem Národního shromáždění. Je to právě v údobí velké světové hospodářské krise, jež zachvátila i Československo. Klement Gottwald, když úspěšně přemohl oportunistické vlivy ve straně, vede v čele pracujícího lidu tvrdý a neústupný boj za jeho spravedlivé požadavky. Velikost Klementa Gottwalda byla právě v tom, že dovedl pochopit potřeby této nové doby a že dal všechny své vynikající schopnosti a síly do služeb těchto nových ideálů a že za tyto ideály vedl dlouhé a urputné boje a zápasy.

Státnická moudrost a prozíravost Klementa Gottwalda se uplatňují v plné šíři, když Československo bylo ohroženo hitlerovským Německem. První varuje naše národy před hrozcím nebezpečím a svádí neúspěšný boj proti politice zrady a kapitalistství, kterou prováděla naše buržoasie. Navrhuje plán lidové obrany, ukazuje jediné možnou a správnou cestu před zneuctěním, zkázou a zničením — cestu nesmiřitelného boje na život a na smrt s německým fašismem po boku Sovětského svazu.

Po Mnichovu nastává nově údobí v životě Klementa Gottwalda v Moskvě v čele našeho osvobozovacího

hnutí. Nic nedovedlo oťrásti jeho velikou vírou a jistotou, že to bude Sovětský svaz a jeho slavná Rudá armáda, která zvítězí a nás osvobodí. Jaký velký rozdíl mezi Klementem Gottwaldem a ostatními buržoasními politiky, kteří po okupaci odešli na západ, aby tu hledali ochrany, právě tady, kde jsme již jednou byli tak krutě zrazeni a opuštěni.

Vývoj válečných a politických událostí dal za pravdu Klementu Gottwaldovi a nikoliv těm, kteří šli hledat naši záchranu na západ. Politická linie Gottwaldova v národně osvobozené boji zvítězila a Gottwald se stal vlastním tvůrcem programu této revoluce.

A nejen to. Klement Gottwald byl i autorem Košického vládního programu, který v sobě obsahoval všechny tužby pracujícího lidu našeho státu. Ovšem, byli lidé, kteří se domnívali, že tento program socialistické přestavby našeho státu zůstane jen na papíře. Ale ukázalo se, že je to program všeho našeho lidu.

A ukázalo se také, jak se mýlili ti, kteří věřili, že Gottwalda a Komunistickou stranu oklamou podobným způsobem, jako byl náš lid oklamán buržoasií po první světové válce, kdy byl připraven o výsledky a vy-možnosti své revoluce.

To se nepodařilo. Pokus byl udělán v únoru 1948 a dnes všichni dobře víme, jak zálučné úklady domácí i zahraniční reakce žalostně dopadly. Klementu Gottwaldovi se v únoru 1948 podařilo dílo, které v našich dějinách nemá obdoby. Podařilo se mu sjednotit náš lid v pracovním i budovatelském úsilí a znemožnit navždy pokusy buržoasie o návrat starých časů kapitalistického vykořisťování. Je to sjednocení za účelem společné výstavby našeho státu, kde zájmy jednotlivce se ztotožňují se zájmy celku.

V tom se nám představuje president republiky Klement Gottwald jako muž nového a lepšího světa. Jde přímo a tím se také liší od toho starého světa, v němž veškerá politická a státnická moudrost se viděla v domlouvání, slovování a tím i v poškozování zájmů pracujícího lidu. Klement Gottwald nikdy nepotřeboval tuto taktiku a techniku starého světa politikářství. Předložil heslo, silnou, věcnou a prospěšnou lidu, a neuhne. Neuhne v cíli, v hlavním jádru věci a po každé zvítězí.

Tak dnes vidí a cílí celý národ presidenta republiky Klementa Gottwalda. Vidí v něm zakladatele a tvůrce snah, které odpovídají dnešním potřebám, nynější situaci a době, v které žijeme. Odtud i vřelý přání všeho našeho lidu, aby ještě dlouhá léta mohl pokračovat v díle, k němuž byl z vůle celého národa povolán a aby toto dílo dovedl až k velkému vítězství, pro něž po celý svůj život věrně a obětavě pracoval.

Teorie, která přetvořuje svět

Zijeme v době vítězství velkých idejí vědeckého komunismu. Tyto ideje došly svého zhmotnění v socialistické společnosti, vytvořené v Sovětského svazu. Ideje vědeckého komunismu dávají sílu desítkám milionů sovětských občanů k tvůrčí práci při výstavbě komunistické společnosti — společnosti, bohaté hmotnými i duchovními statky.

Velké ideje marx-leninismu vítězí v zemích lidové demokracie, které se daly cestou výstavby socialismu.

Revoluční ideje marx-leninského učení ovládly miliony pracujících ve všech zemích. Tím lze vysvětlit zviřekou nenávisť temných sil starého světa vůči komunistům, jakožto nositelům idejí marx-leninismu. Rádění imperialistické reakce proti komunistům v USA a v jiných státech je neklamnou známkou vnitřní slabosti kapitalismu a svědectví nepřekonatelného a stále vzrůstajícího vlivu idejí marx-leninismu.

V roce 1919, tedy v době, kdy ruská dělnická třída a pracující lid vedli ještě stále hrdinský boj o sovětskou vládu proti vnitřní kontrarevoluci a proti zahraničním imperialistům, vzniká dílo V. I. Lenina „Hospodářství a politika v době diktatury proletariátu“. A tak zatím co zuřil boj, který měl rozhodnout o osudech socialismu, o osudech Ruska a celého pokrokového lidstva, zabývá se již Lenin ve svém programním článku základními otázkami, kterak posílit proletářskou moc a kterak vést zemi k beztřídní socialistické společnosti. V přípravách prací k tomuto dílu Lenin psal, že otázkou přeměny třídní společnosti ve společnost beztřídní se po staletí zabývalo mnoho velikých hlav. Snažili se jí vyřešit také socialisté-utopisté, ale všechno končilo nezdarem, poněvadž idealisté, odtržení od lidu, nemohli rozřešit tento úkol. Nedostali se od svých utopistických snů a doufání v „silné tohoto světa“ a ve filantropii.

Po prvé a při tom přísně vědecky byla otázka přechodu od kapitalismu k socialismu rozřešena Marxem, který hlásal, že je nutno dosáhnout diktatury proletariátu.

Marxovo heslo uskutečnil a po všech stránkách rozšířil Lenin a Stalin.

Přechodné období, vedoucí k socialismu v SSSR, bylo skutečně naplněno rozhořčeným bojem socialistických sil proti silám zkomirájícího kapitalistického světa. Občanská válka, blokády, spiknutí, sabotáž, záškodnictví, diverse, provokace a pokusy o vnitřní rozklad ve straně bolševiků prostřednictvím agentů buržoasních rozvědek, to všechno byly prostředky, jimiž chtěla ruská a mezinárodní kontrarevoluce za-

rdousit síly socialismu. Avšak diktatura proletariátu, vedeného bolševickou stranou, se stala mečem, jímž dělnická třída usekávala hlavy kontrarevoluční hydry. Leninova práce „Hospodářství a politika v době diktatury proletariátu“ theoreticky vyzbrojovala stranu a ukazovala jí, jakou má vést politiku vůči jednotlivým třídám v přechodném období, aby mohla čelit odporu sil starého světa a zajistit vítězství socialismu. Když se Lenin znovu zabýval theme-tem diktatury proletariátu, psal, že je to vlastně pokračování třídního boje proletariátu, které nabylo nových forem. Proletariát musí potlačit odpor vykořisťovatelských tříd a musí strhnout na svou stranu všechny pracující, především rolnictvo, jímž zajistí hmotné, politické, kulturní, ideologické a organizační podmínky pro přechod k socialismu. Podle Lenina znamená socialismus odstranění třídních rozdílů. Aby byly odstraněny třídy, je nutno především odstranit statkáře a kapitalisty. To je však jenom část úkolu a nikoli ta nejobtížnější. Aby byly odstraněny třídy, je nutno odstranit rozdíl mezi dělníkem a rolníkem. Je nutno udělat ze všech pracujících lidí. Toho nelze dosáhnout najednou. Je to úkol nerosvratelně těžší a také nutně zdouhavý. Je to úkol, který nelze řešit svržením některé třídy, který je možno řešit jedině organizační přestavbou celého veřejného hospodářství, přechodem od soukromého drobného hospodářství k veřejnému hospodářství ve velkém. Tento přechod je možno urychlit jedině podporou rolníka, jež by mu umožnila kapitální zlepšení a základní přeměnu celé zemědělské techniky.

Soudruh Stalin charakterisoval kolektivní zemědělství jako velkou revoluci, která se svým významem vyrovná Velké revoluci říjnové. Úkoly, vyčleněné Leninem v jeho generální práci „Hospodářství a politika v době diktatury proletariátu“ jsou i dnes vodítkem pro činnost marxistických stran v jiných zemích, především v zemích lidové demokracie, které již prakticky uskutečňují přechod od kapitalismu k socialismu. Proto nacházejí dodnes komunistické strany všech států v Leninově článku návod pro svůj politický boj. Vývoj moderní společnosti od socialismu k komunismu je určován s konečnou platností rozvojem hmotných výrobních sil. Jenom rozvoj výroby, mohutný vzrůst výrobnosti práce může zajistit dostatek hmotných statků, nezbytných pro přechod ke komunismu s jeho zásadou: „Od každého podle jeho vloh, každému podle potřeby“. V těchto směrnicích je přechod ke komunismu uskutečňován nikoliv

živelně, nýbrž mobilisující, organisující a usměrňující činností socialistického státu a komunistické strany. Proto se také v tomto smyslu hovoří o politice komunistické strany jakožto o životní základně sovětské společnosti.

Sovětské lidé pamatováni vždy a pamatují na kapitalistické obklíčení a na význam moudré stalinské zahraniční politiky pro dílo komunismu. Geniální stalinská zahraniční politika znamenala vždy a znamená dosud jednu porážku světové reakce za druhou, předbílá události, zneškodňuje nepřítelovy léčky, mobilisuje a sjednocuje síly socialismu, síly míru a demokracie, všechno pokrokové a čestné na celém světě. Moudrá a jasnozřivá stalinská politika zajišťuje trvalý mír, nutný pro uskutečnění přechodu ke komunismu.

Buržoasie celého světa zuří a řádí, organisuje vojenské útoky a spiknutí proti bolševikům, protože chápe až příliš dobře nevyhnutelnost vítězství komunismu v přestavbě veřejného hospodářství a vidí jedinou možnost ve vojenském vítězství. Avšak to se jí nepodaří.

Úkol socialistické výstavby SSSR byl již pod vedením soudruha Stalina úspěšně rozřešen. Byl ukutečněn proti všem snahám imperialistické reakce a jejích agentů, trockistů, bucharinců, zinovjevců a nacionalistů nejrůznějších odstínů.

Imperialistům se nepodařilo zdoat Sovětský svaz vojenskou silou. Země socialismu vyšla z druhé světové války ještě silnější než kdykoliv před tím, aby jistě a úspěšně pokračovala na další cestě ke komunismu.

Světová reakce a její pravicev socialistická agentura a celá fašistická cháska spolu s banditou Titem usilují o rozpoutání nové války proti SSSR a proti silám lidových demokracií. Avšak síly světové demokracie rostou každým dnem a nedovolují imperialistům a jejich nohsledům uskutečnit spiknutí proti lidstvu.

Ze systému socialistické blokády již vypadlo mnoho zemí střední a jihovýchodní Evropy a také 475 mil. Čína.

Ve středu Evropy vzniká mírumilovná Německá demokratická republika. Síly míru, socialismu a demokracie závratně vzrostly a pokračují ve svém nezadržitelném růstu ze dne na den.

Přes veškerou zuřivost reakce veliké ideje marx-leninismu neustále vítězí. Jsou nepřemožitelné a nezničitelné, neboť vyjadřují potřeby a naděje sta milionů pracujících lidu celého světa. Sílá leninismu tkví v jeho nesmrtelné životní pravdě, pravdě prosté, vznešené a nehasnoucí jako slunce.

Penicilin

Máme v Roztokách u Prahy vlastní výrobu penicilinu. S.ovo, které před několika lety bylo ještě neznámé, je dnes v živém slovníku všech národů. Je spojeno s přívlastkem: **zázračný penicilin**. Vypadá to jako poklona, jako velké uznání, říká-li se, že věda dovede udělat něco tak zázračného, jako je penicilin. Ale věda nedělá zázraky. Objevila penicilin právě tak, jako objevila mnoho jiných léků, látek, věcí, prvků, hmot a j. Nedělala při tom zázraky. Pracovala. Je jisté možné uvést několik jmen lidí, kterým vděčíme za objev penicilinu. Ale od jeho objevení k jeho výrobě, od prvních pokusů až k jeho běžnému užití, byla dlouhá cesta. I na historii penicilinu je vidět, jak vědecká práce se stává kolektivní, pospolitá. Vynálezy nejsou dílem jednotlivců; jsou kolektivním dílem vědců, objevitelů, vynálezců, lékařů, inženýrů, mistrů a dělníků různých národů a států. To platí i o penicilinu. Kolik lékařů, vědců, mistrů i dělníků českých dílen, strojřen musilo spolupracovat, než se mohla rozběhnout továrna na penicilin v Roztokách.

Penicilin zachránil život a zdraví statisícům. Pomáhá tam, kde dříve stál lékař bez pomoci. Zachraňuje nejcennější, co má člověk a národ: zdraví. — Před několika lety se o penicilin ještě nevědělo. — Dnes je velkou pomocí a záchranou. Při onemocnění spálou byl postižený vyřazen na dobu 42 dnů, zatím co penicilinová léčba umožní překonat spálu v jediném týdnu. — Penicilin ukazuje, kolik ještě možností, rezerv je ukryto ve vědecké práci, ve vědeckých laboratořích. Nejsou dány konce a mezé výbojům vědy a techniky. A o co jde: užití těchto výbojů a vymožeností vědy a techniky ve prospěch lidí, lidstva. To může jen socialistická společnost. Dává lidstvu řád, ve kterém může věda a technika rozvinout všechny svoje síly tak, aby pomáhaly lidem, aby jim ušetřily námahu svalů, aby je zbavily dřiny a aby jim také zabezpečily jejich zdraví.

Ríká se někdy, že věda je nepraktická. Penicilin je nad jiné přesvědčujícím důkazem, jak t. zv. nepraktická věda vede ve svých důsledcích k velikému užtku a prospěchu lidu a lidstva. I zde je vidět, že dobrá theorie vede k dobrou praxi a naopak. Theorie a praxe splývají. Jsou na sebe vázány asi tak, jako vdechování a vydechování vzduchu, kterým člověk žije.

V. КУЧЕРА

И. В. МИЧУРИН - УЧЕНЫЙ МИРОВОГО ЗНАЧЕНИЯ

(Окончание)

Более скорым способом акклиматизации является способ прививок нежных сортов юга на подвой из дикорастущих растений севера.

Как сам Мичурин заявляет, наиболее эффективным методом акклиматизации нежных сортов является метод выращивания новых сортов для условий северных районов прямо на месте из семян, полученных в результате скрещивания (чаще всего искусственного) нежных и ценных южных сортов с сортами местными малопродуктивными. Из массы таким образом полученных растений необходимо отобрать растения здоровые, устойчивые, дающие ценные плоды.

Вторым, не менее смелым умыслом И. В. Мичурина является выведение новых сортов фруктово-ягодных растений.

В этой части своих трудов он широко использовал два метода: 1. метод — гибридизации или скрещивания двух различных сортов растений (чаще всего путём искусственного опыления).

Мичурин в своих работах по гибридизации достиг наиболее высоких результатов, добившись получения гибридов от скрещивания двух различных видов растений (межвидовая гибридизация).

Таким путём он получил гибриды: яблони с грушей, рябины с грушей, алы с грушей, яблони с боярышником, черёмухи с вишней (широко распространён этот гибрид в суровых районах Урала и Сибири, абрикоса и сливы (распространён на севере России), миндаля со сливой и персиком (распространены на севере России, Урале и в Сибири). В этих работах он часто столкнулся с явлением, что пыльца одного вида не опыляла цветков другого вида. В таких случаях он использовывал метод вегетативного сближения, то-есть прививал побеги одного вида на растение родственного вида тому виду с которым он первый вид хотел скрестить. Такой привитой побег, питаясь соками другого растения, получал с ними и закреплял новые свойства и цветки из такого побега часто оплодотворялись пыльцой цветков из растений того вида, с которым такое скрещивание раньше было невозможным.

В деле гибридизации И. В. Мичурин произвёл один из больших проломов. Он доказал своими опы-

тами возможность получения вегетативных гибридов. Он доказал неоспоримость того факта, что два растения, привитые друг на друга, оказывают на себя настолько значительное влияние, что природа и подвоя и привоя в значительной мере изменяется и эти изменения настолько сильны, что возникает новое растение, с совершенно новыми неизвестными качествами. Это и есть вегетативный гибрид, свойства которого часто потом закрепляются путём высева его семян.

Мичурин этими опытами полностью доказал неправильность теории монаха Менделя, утверждающего, что человек, производящий гибридизацию, может вперед знать, какие растения получит, если будет руководствоваться его таблицей получения новых форм.

Особенно неправильна теория Менделя о возможности получения целесобразных изменений свойств растений путём гибридизации. Его „гороховые опыты“ являются по своим результатам абсолютной случайностью.

2. Селекция — отбор. Этот метод искусственного отбора помог Мичурину создать такое значительное количество новых сортов растений. Из массы полученных им новых гибридных форм Мичурин отобрал ряд сортов, которые прославили его имя, поставив его в ряды самых лучших садоводов — переделывателей природы в мире. Мичурин не только выбирал лучшие гибриды. Он выбирал и родительские пары для получения гибридов, зная природу и свойства каждого растения, являясь таким образом большим мастером своего дела и знатоком природы одновременно.

Своими вегетативными гибридами Мичурин полностью опроверг теорию Моргана о том, что свойства и качества могут передаваться путём генеративным, путём половым — семенами. Не прав Морган говоря, что только половая клетка является носителем наследственных задатков.

Мичурин — великий знаток и реконструктор природы, создал новую школу генетиков, учёных биологов, школу Мичуринскую, школу материалистической биологии.

В ряды его учеников и сторонников должен стать каждый передовой биолог и каждый любитель природы.

Ing. Dimitrij Antipovič:

Obnova našeho chmelařství

Obnova chmelnic navržená do pětiletého plánu jest nezbytně nutná pro dobro našeho chmelařství, nejen pro udržení jakosti, kteroužto si český chmel získal již po staletí světového jména, ale i pro zvýšení výnosu. Že obnovovat chmelnice je již nejvyšší čas, o tom svědčí několik příčin. Během války a okupace chmelařství bylo zanedbáváno jak po stránce obdělávání, hnojení, opravování konstrukci, a co nejdůležitější, po stránce dodržování pravidelných turnusů ve střídání chmelnic po letech za sebou, což přivedlo k tomu, že hospodářsky vyzkoušený průměr stáří chmelnic u nás, který byl uznáný praxí za nejvhodnější — kolem 15—20 let — se zvýšil na 30—40 let. Následkem toho přestárle chmelnice klesaly stále ve výnosu, nehledě na hnojení, a taktéž se stávaly méně odolnými vůči nemocem.

Jestli si vzpomeneme, že nás jinak výborný chmel ve výnosech s jedním z nejslabších mezi ostatními evropskými státy, pěstujícími ječné druhy chmelu (již nemluvíme ani o výnosech hektarových chmelů hrutých v Evropě a Americe), není potřeba vysvětlení k tomu, kam by se dospělo v nejbližších letech bez obnovy chmelnic.

Dle pětiletého plánu mají se chmelnice:

1. vysazovat nové na záměnu přestárých,
2. rozšiřovat stávající celkovou výměru.

Naše chmelová brigáda

Dostavte se dne 28. srpna 1949 v 7 hod. před budovu obchodní akademie. Odjezd naší skupiny pod vedením p. Ing. Svobody je v 9,45 hod. z tábořského nádraží. — Tak to tedy začalo.

Poslední pozdravy Tábora a již nás lokomotiva odnáší ku Praze. Jedeme na chmel. Z oken vagonů vykukují se usměvavé tváře mladých lidí. Aby nám jízda ubíhala, začala zábava — zpívání. A už je tu matička Praha.

V Praze si s naším vlakem trochu „pohráli“, ale konečně odpoledne jsme vyjeli, abychom se za tři hodiny dostali do chmelařských krajů. To již ti, kteří na chmelu dosud nebyli, se tlačili k oknům, aby se podívali, jak to vlastně roste. Jak jsme se blížili k Trnovanům, ke své výstupní stanici, začaly oddělením poletovat otázky a domněnky, jaké to asi bude v Tuchořicích, jaký bude hospodář, strava, ubytování a pod.

Již za tmy odváží nás auto z Trnovan do Tuchořic k Vavreckým. Tam se dlouho nevitáme a hned nás odvádějí do naší společné noclehárny. S hospodyně se již známe a s hospodářem jsme se seznámili při večerí. Ale hlavní seznamování přijde až zítra... Zítra ráno na chmelnici. Zítra se seznámíme s prací.

A ráno se ozývají pádné rány na dveře a hospodářovo: „Hoši, vstávejte,“ nás vítá do nového dne.

	Obnova:	Rozšíření:
1950 r.	500 ha	200 ha
1951 r.	500 ha	200 ha
1952 r.	500 ha	200 ha

Rozšíření plochy nehledě k velkým nákladům na jeden hektar jest též udůvodněno tím, že ve válce byla nařízena Němci povinná redukce chmelnic kolem 40% celkové plochy.

Abý nové chmelnice byly výnosnější, trvalejší a zdravější, bude použito kontrolovaného sadbového materiálu a především osvědčených Osvaldových klonů.

Státní výzkumná stanice chmelařská a Slechtitelská stanice chmelařská ČSSS připravily pro jaru výsaz potřebný materiál:

sád kontrolovaná z roku 1948	70 ha
sád kontrolovaná z roku 1949	680 ha
klony	40 ha
celkem materiál pro výsaz	790 ha

Pro zřizování státních statky konservovaných sublimatem sloupů, které vydrží minimálně 30 let. Za účelem šetření drahého dřevěného materiálu byl vyzkoušen na vědeckém základě nový druh konstrukcí chmelových z tak zv. předpjatého betonu. Duté sloupky z tohoto betonu jsou pružné a odolají náporu větru jako dřevěné. Tímto způsobem, navrženém a vyzkoušeném v ústavu prof. dr. Kloknera na Českém vysokém učení v Praze, bude postavena nová konstrukce 1,5 ha na ČSSS v Lískově.

Pro další léta obnovy jest nutné, aby výroba těchto betonových sloupů a zároveň konservování dřevěných sloupů se dělalo ve středě oblasti žatecké, eventuálně přímo v Žatci kde též mohou být k tomu

použité velmi dobře vybavené závody betonářské. Naše oblasti potřebují ročně kolem 70.000 sloupů.

Slechtitelská stanice chmelařská v akci obnovy chmelnic bere na sebe významnou úlohu. Již z pětiletého plánu obnovy je vidět, že plocha obnovovaná převyšuje plochu vlastního rozšiřování. Stanice má za to, že při tak značných investičních nákladech na 1 ha jest nutno obnovovat netoliko rozšiřováním ploch, nýbrž zaváděním výnosnějšího typu chmele-červeňáku, vyrovnaného ve vzrůstu a dozrávání, odolného proti onemocnění. Tuto úlohu pro dobu přechodnou, než se rozmnoží klonový materiál (pozn. klonopotomstvo jedné rostliny, získané nepohlavní cestou), mají splnit chmelnice vysázené sádky z chmelnic matečných, kontrolovaných, které v dalším budou zastoupeny klonami. Výnos chmelnic typově nevyrovnané u nás činí 20—25 čtvrtků po kopě, kdežto výnos chmelnic klonové 30—45 čtvrtků po kopě, i více.

Z množství klonového materiálu, jež stanice má k dispozici, bude použito pro základní množárnu ČSSS 15 ha a 25 ha pro soukromé množitele. Množeno bude několika způsoby: vlastními, sovětským klíčovým a anglickým pokládáním — layering —, s průměrným koeficientem množení pro všechny způsoby cca 10x.

Množárny klíčové a sazečkové budou zastoupeny v typických polohách pro každou oblast chmelařskou.

Posledním a nejdůležitějším činitelem při obnově je otázka pracovních sil, která bez vydatné pomoci lidsoprávných orgánů nemohla by být dobře rozřešena.

Za všech okolností nutno dokončit podzimní orbu

Projíždíme-li jednotlivými okresy, vidíme, že podzimní zemědělské práce značně pokročily. Brambory a cukrovka jsou v podstatě sklizeny a také osev ozimů značně pokročil. Zůstává poslední úkol, kterým je — orba.

V mnohých případech je již téměř veškerá půda zorána, v jiných jsou však značné plochy ještě nezorány a je třeba, aby bylo vykonáno vše pro dokončení tohoto úkolu.

Úplné provedení podzimní orby je bezpodmínečně nutné zejména proto, že plochy orané na jaře přesychají, bývá i silně zapleveleny a výnosy na těchto parcelách jsou velmi často nižší než na plochách, které byly zorány na podzim.

Úkol podzimní orby je splněn cca na 75%. Zbývajících 25% musíme zorát do poloviny prosince t. r., ovšem za předpokladu, že to počasí dovoli. Zcela oprávněně lze očekávat, zejména ve vyšších polohách, že se dostaví větší sněhové srážky a mrazy, které znemožní provádění orby ještě v prosinci, a proto je třeba, aby podzimní orba byla co možno nevíce urychlena a dokončena ještě v listopadu.

Veškeré polní práce jsme v letošním roce zvládli dobře, při čemž nutno zdůraznit, že počasí nebylo vždy nejpriznivější.

Povinnosti nás všech je splnit poslední úkoly, dokončit podzimní orbu a osev plánovaných plodin, abychom zajistili vyšší hektarové výnosy v roce 1950, zajistili výživu národa a splnili úkoly druhého roku 5LP.

Česání chmele, to je úplná rekreace. Sedí se pěkně na stoličce a nuše se jen plní.

Tož, líbila se nám tato práce a přece druhý den bychom si rádi odpčinuli, narovnali záda a zotavili ruce, ale hospodářovo: „Oj, kluci, málo děláte.“ to nás vždy vzpružilo a pracovali jsme vytrvale dále.

Na chmelnici také tráví, ale my u Vavreckých, volyňských Čechů, jsme nikdy hlad neměli.

Čtrnáct dní jsme chodili na chmelnici a unaveni jsme se vraceli večer domů. Čekaly nás slamníky, jež se nám každé ráno zdály přepychové měkké a s nichž se nám, upřímně řečeno, nechtělo.

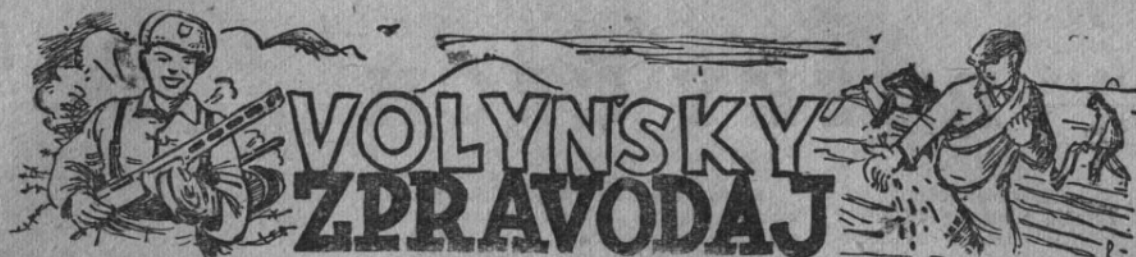
Poslední štok chmele je stržen a my se chystáme, jak oslavíme dočasnou. Naše hrábě, dvířko-věrtelová kapela nám vyhrává do pochodu a za bujného veselí odevzdáváme hospodáři a hospodyně chmelový věnec a vztýčujeme chmelovou kytičku nad vraty.

Druhý den se loučíme v deštivém počasí s Vavreckými.

„Byl jsem s Vámi spokojen,“ říká hospodář a hospodyně — nu, a my také.

„Tož děkujeme Vám, hospodáři a hospodyně, děkujeme Vám za Vaše dobré nakládání s námi a za rok nashledanou.“

Dvanáctka II. VHS

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně zaslal ministru nár. obrany arm. gen. Ludvíku Svobodovi u příležitosti jeho 54. narozenin dne 25. listopadu t. r. blahopřejný telegram tohoto znění:

„Vážený pane ministře! U příležitosti Vašich 54. narozenin dovoluji Vám zaslati Vám nejsrdčejší přání zdraví, štěstí a síly k další práci ve prospěch republiky a všeho čs. lidu. Za Svaz Čechů z Volyně: Chudoba - předseda, Nágel - ústř. tajemník.“

*

Svaz Čechů z Volyně má do konce listopadu t. r. předložit Národnímu pozemkovému fondu v Praze hromadné seznamy vol. Čechů-zemědělců, kteří žádají o odklad splátek za přidělené zem. usedlosti. Žádáme proto všechny krajané, aby nám urychleně zaslali své Přihlášky k hromadné žádosti, uveřejněné v čís. 40 a 42 — 43 Věrné stráže. **Neopomínejte však tyto přihlášky dvakrát!** Zbytečně se tím ztěžuje naše práce. Zařím stačí, budou-li jmenovitě podchyceni všichni žadatelé. Další bude zařizováno postupně. Neopomínejte přikládat známky na odpověď.

*

20% sleva příslušníkům čs. zahraniční armády a reemigrantům — přidělcům zemědělských usedlostí

Jak známo, příslušníci čs. zahr. armády a reemigranti, přidělci zeměd. usedlostí v pohraničí, mají nárok na 20% slevu, která se každému ihned — podal-li příslušnou žádost patřičně pob. NPF — odečítá od celkové výše stanovené úhrady. Vyskytla se však celá řada stížností a to především v obvodu pobočky NPF Teplice, že tato částka přidělcům odečtena nebyla vinou úřadovny, kde ještě letos byl jeden vedoucí úředník, který „nevěděl“ o pokynech ústředí NPF v této záležitosti, vydaných začátkem minulého roku. Vyskytnou-li se ještě podobné případy, hlase je svazu, který bude na podkladě konkrétních údajů intervenovat na ústředí NPF v Praze.

Vrácení pojistných premií námezdně pracujícím volyň. Čechům

Na četné dotazy našich krajanů — námezdně pracujících — sdělujeme, že otázka vrácení pojistných premií, které zaplatili v letech 1946—1947 není dosud definitivně vyřešena, ačkoliv Okresní národní pojišťovny žádosti o vrácení těchto premií nepřijímají nebo je vracejí.

SČzV se obrátil na předsednictvo vlády se žádostí, aby tato otázka byla dořešena dle litery i ducha mezistátní dohody mezi ČSR a SSSR ze dne 10. 7. 1946 o právu opce a přesídlení. Neurgujte proto zatím vyřizování vašich žádostí a dotazů v této záležitosti. Budeme vás sami včas informovat prostřednictvím našeho časopisu.

Používání čestného prohlášení v řízení před národními výbory

Doba byrokratického úřadování patří dnes už den ode dne více a více minulosti. My, volyňští Češi, víme sami nejlépe, jak tíživě na nás doléhalo shánění těch různých „papírů“, které musely být okolkovány a potvrzeny a máme všichni v paměti, jak jsme se vraceli z úřadu s náručí dokladů, když „pan úředník“ zjistil, že tam chybí ještě jedno razítko.

Tento styk s úřady se podstatně zjednodušil vydáním zákona o čestném prohlášení. Dostal se tím do rukou národním výborům průzračný nástroj, který umožňuje ve značné míře zjednodušit styk s pracujícím lidem, šetří jeho pracovní čas a osvobozuje jej od svízelného a zdlouhavého obcházení po úřadech.

Upozorňujeme na tuto výhodu zvláště volyňské Čechy, kteří ještě stále potřebují různé doklady. Při styku s národním výborem, na př. při žádosti o definit. čs. státní občanství, použijte výhody jmenovaného zákona a chybějící doklad nahraďte čestným prohlášením. Úředníci národních výborů mají sami na tuto možnost upozorňovat žadatele, jest však ještě mnoho těch, kteří udržují starý nedůvěřivý názor na občana: pochybují o každém občanolivě prohlášení, vylouvali se, že na sebe nemohou brát odpovědnost a pod. Odvolávejte se proto sami na možnost použití čestného prohlášení! Úředník, který přijme čestné prohlášení podle zákona, nemusí mít obavy, že bude za to stíhán Minister. vnitř. však dá přísně stíhat byrokratické úředníky, kteří šikanují pracující lid, mají jeho pracovní čas a brzdi budouvatelské úsilí posiláním od jednoho místa k druhému a shánění takových dokladů, které se snadno dají nahradit čestným prohlášením.

Čestné prohlášení lze dovolit jako důkaz nebo jako osvědčení skutečností mimo jiné listiny i tenkrát, když o listině jedná zákon vydaný až po zákonu č. 173/1948 Sb. o čestném prohlášení.

Min. vnitř. zejména upozorňuje, že vydávání osvědčení o státn. občanství na podkladě čestného prohlášení bylo upraveno oběžníkem min. vnitř. z 8. července 1949 zn. 216/1-30/6-1949-11/2. Sbirka oběžníků pro KNV, poř. č. 253 a že podle § 3 vyhlášky min. vnitř. z 30. června 1949 č. 736 U. l. okr. nár. výbor může v obč. průkazu osvědčit státn. občanství na čestné prohlášení o rozhodných skutečnostech.

Různé zprávy

Obvodní nákupny platí dobře i za odpadové peří

V době posvícení a blížících se vánočních svátků v každé domácnosti se objeví na stole nějaký opeřenec. Na vesnicích se škuje peří čtených chovných hus, cenné české husí peří. Toto husí peří naše hospodyně dobře oceňuje, neboť vyplňuje naše teplé peřiny nebo i prachové pokrývky. Ale ani husí peří nevyužíváme někdy do posledního pířka. Když na př. hospodyně zabitou husu spaří, obyčejně spařené peří jde na smetišť. To není správné ani hospodárné. I takové spařky lze dobře odvésti na sběr, o který pečuje výsadní společnost Koozpol s národním podnikem Sběrné suroviny.

Sběrné odvádíme každý druh peří, které se vyskytne v naší domácnosti a který nemíníme nebo neumíme sami náležitě zužítkovat. Je to zejména peří barevné z drubeže nebo lovného ptactva, jako koroptví, bažantů, kachen a pod. Toto peří se dosud mýlně považuje za bezcenné, pokud snad sem tam nebylo zužítkováno jako výplň podhlavníků hrubší jakosti. A přece je škoda každého pohozeného nebo spáleného pířka, neboť peří představuje značnou národohospodářskou hodnotu. Peří lze znamenitě zužítkovat průmyslově a zvláště jako vývozní zboží. Za peří můžeme získat cenné suroviny, jako na př. bavlnu nebo takové zboží, jako jsou sypkoviny. 100 kg prachového peří se rovná 100 kg bavlny nebo 5.000 m sypkoviny.

Sběr peří tedy zasluhuje největší péči a je proto organizován s největší důkladností. Provádějí jej obvodní nákupny, jejich sběrači navštěvují domácnosti 14denně, tedy dosti často, aby peří v domácnostech nebylo na obtíž a s radostí se pro sběr schovávalo. Ceny takového odváděného peří jsou slušné. Za 1 kg nedraného peří husího se na př. platí 80 Kčs. Jsou tedy všechny důvody, abychom si vážili každého pířka a je výhodně zužítkovali a zpeněžili. Proto ani pířko peří nazmar!

Nakladat. českých zemědělců Brázda, Praha II, Lützowova 3, vydalo ve sbírce Zemědělské aktuality jako sv. 42 odbornou knížku Ing. M. Drachovské-Simanové: Múra osenní. Příručka je praktickým souborem dosažitelných znalostí o tomto škůdci a nabádá, jak proti němu bojovat a jak jej omezit na míru co nejmenší. 48 stran. 11 vyobrazení. cena 12 Kčs.

Nakladat. českých zemědělců Brázda, Praha II, Lützowova 3, vydalo ve sbírce Zemědělské aktuality jako svazek 43 spis Františka Kratochvíla: Jak se stanu dopisovatelem novin. Spisek dává všem zájemcům dobře miněné rady a ukazuje, jak mají vypadat dobře zpracované zprávy a reportáže. Tež obsahuje stati o posílání tisku jako výchovném prostředku. 48 stran, cena 10 Kčs.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(20. pokračování)

Když dojeli na vzdálenost jednoho kilometru od semaforu, prudce zabrzdili a oba vyskočili. Sorva odeběhli od lokomotivy, uviděli jak se po trati řítí vagony rychlost mezinárodního rychlíku. Dveře kulometné věže a obrněného vozu byly otevřené a bylo možné pozorovat, jak se uvnitř vojáci snaží vyskočit, bojce se však učinit tak v obrovské rychlosti, seskupují se kolem dveří a bezradně čekají na zásah osudu.

V té chvíli slabý větrík donesl silný výbuch a bylo možno pozorovat, jak se parní kotol lokomotivy roztrhl na dva díly. Hned nato následoval druhý, ještě silnější výbuch a z vagonu na trati vyšlehl plamen a brzy celý obraz byl zakryt oblaky černého dýmu.

Moravský s Iljuša se už v té chvíli blížili k Těměrniku.

*

Místní buržoasie zaspávala květinami pochodujiící Rostovem Němce a Bělogvardějce. To byl slavný pochod městem na znamení vítězství. U domu městské rady uvítali noví páni své „osvoboditele“ chlebem a solí. Celý den vyhrávala hudba a blahobytní měšťané se radovali.

Jen na okrajích města, v dělnických osadách bylo ticho jako před bouří. Ulice byly pusté, jako by je někdo střezil, aby na ně nevkročila lidská noha.

V takovém nadšení a v takovém tichu uběhly tři dny. Byla zvolena nová městská rada, která spolu s armádami vydala provolání k obyvatelstvu, aby všichni vykročili do práce. Za neuposlechnutí rozkazu byl vyhlášen trest smrti bez soudu.

Nastaly kruté dny pro pracující. Nová vláda si počínala jako barbaři. Nově ustanovená městská policie věšela nepoddané občany přímo na ulicích na telegrafních sloupech. Tu a tam se proslychalo, že bylo za tři nebo několik „buřičů“ přímo v závodě.

A tekla krev nevinných.

Před tím tiché ulice v osadách pracujících se staly svědky děsivých vyjevů z bartolomějské noci.

Velitelé Bílé gardy, generálové Krasnov, Denikin a Mamontov, podporování Němci neváhali poskvrnit svoje ruce krví těch, kteří zůstali věrni svým revolučním ideám. Zabíjeli, týrali a mučili. Nechtěli pochopit, že taková síla stojící proti nim, je obrovská a že je nezničitelná, neboť ji ztělesňují miliony.

Nic nezmohly hrozby a usmrcování. Ten, kdo již nemohl snést tyranii, odcházel do podzemí. Illegální hnutí každým dnem rostlo a na vypovězený boj odpovídali stejně — bojem. Vylepovali a rozšiřovali letáky, upevňující viru v konečné vítězství, a zachraňovali mnohé životy před smrtí. Mnoho mladých lidí přecházelo přes bažiny za Don, ke svým. Zatím co ve městě řádí Bělogvardějci, upevnili se Němci před řekou a střelili na Batajsk, za Don.

Přesto, že se snažili jak nejlépe svá děla krýt, nic jim nepomáhalo. Každý den trpěli velké ztráty. Rudoarměci mířili přesah a byli o všem dobře informováni. Podzemní spojení dostalo svému úkolu.

*

Jednou ráno, když již přišel teplý měsíc květen, seděl v chodbě domu, v němž bylo umístěno ředitelství železničních dílen, mladý člověk v civilním kabátě s postáveným límecem. Na prsou mu svítil kříž sv. Jiří. Byl to Josef Moravský. Dobrovolně se hlásil do práce.

Zatím, co tam seděl se sklopenou hlavou, přerušilo hluboké ticho vrznutí dveří. Z protější kanceláře vyšel nějaký úředník a poohlédnuv se po chodbě zapadl za chvíli do vzdálenějších dveří, na nichž byl nápis — „vedoucí“.

Moravský, vyrušen tímto hlukem, pozvedl hlavu a vstal se svého sedadla, jež hlučně zaskřípalo.

Na to se otevřely ony vzdálené dveře a mezi nimi se objevil úředník, jenž před tím tam vešel. Podíval se na Moravského a kývl prstem.

Moravský vešel a zavřel za sebou dveře, když onen úředník, jenž ho sem pozval odešel do své kanceláře.

„Chvilí počkejte!“ — řekl jiný úředník, jenž seděl za stolem a díval se z pod brýlí na Moravského. Ten tedy uposlechl a stoupl si stranou ke stěně, udělav v obličeji grimasu naivního hlupáka.

Za chvíli zazvonil zvonek. Osobní tajemník vedoucího inženýra — jak se později dozvěděl o funkci onoho úředníka — vyskočil a ztratil se v malých dveřích, potažených koženým povlakem. Hned zase vyšel a zvolal na Moravského: „Vejděte“.

Moravský na to velkými kroky — silně dupaje při tom těžkými botami — vykročil ke dveřím, vešel a hlasitě pozdravil, stoje v pozoru.

„Dej vám pámbu hodně zdraví, pane inženýre!“

Oslovený seděl za stolem a kouřil cigarety. Byl to už starší člověk, avšak jeho pěkné černé vlasy tomu nenavědčovaly. Jen malá bradka a vousy byly už prošeďavé.

Na nose mu seděly brýle orámované zlatou obrubou a skrz ně si prohlížel příšedšího.

Podél protější stěny stála pěkná měkká pohovka, povlečená žlutým safianem, na níž ležel mladý důstojník v hodnosti poručíka. Nad ním ve vzduchu se vznášela mračna dýmu. Když Moravský pozdravil, důstojník se nadzvedl a prohlížel si jej od hlavy k patě.

Jeho přítomnost nebyla Moravskému zrovna vhod, ale rozhodl se je oba obelstít. Směle se jim díval do očí, když mu kladl otázky.

Inženýr se nadzvedl ve svém křesle a ptal se Moravského:

„Tak, vy chcete u nás pracovat?“

„Ano, prosím.“ — odpověděl Moravský a naivně se při tom usmál.

„Ve své přihlášce píšete, že jste vyučeným strojívedcem a zámečnickem.“

„Ano, prosím.“

„A čím byste chtěl být u nás?“

„Podřídím se vašim potřebám, prosím.“ — stejně naivně odpovídal Moravský.

Hm; máte válečný kříž, kde jste si ho získal?“ — ptal se lichotivě inženýr, domnívaje se, že mluví s opravdovým hlupáčkem.

„V boji s Rakušany, pane inženýre!“ — hrdě zvolal Moravský.

„A co politika?“ — vyzvídal inženýr. „Tou se neobírám a ani ji moc nerozumím.“ — odpověděl Moravský a zkfivil při tom na znamení odporu k tomuto slovu svůj obličej.

„A kde jste byl, když byli ve městě rudoarmějci?“ — vpletl se do věci důstojník, sedící na pohovce.

„Tady ve městě.“ — stejně tvrdě odpověděl Moravský.

Důstojník mu teď dával otázku za otázkou chtěje ho chytit za slovo. Moravský však stál pevně; lhal mu a ani nemrkl.

Vyptávali se jej na všechno možné, zůstal však stále stejným, jak sem vkročil — naivním hlupáčkem.

Na konec jej požádal inženýr o doklady z armády. Moravský vyklopil všechny na stůl. Důstojník přistoupil ke stolu a prohlížel si jeho doklady. Potom si inženýr něco poznamenal a řekl Moravskému:

„No dobře, vezmu vás, budete nejdříve pracovat v dílně, osvědčíte-li se dobře, povýšíme vás na strojívedce. Můžete si vzít doklady a odejít. Tady ten lístek odevzdejte v kanceláři.“

Moravský si stoupl zase do pozoru, poděkoval a odešel.

Když se zavřely za Moravským dveře, obrátil se inženýr k důstojníkovi a zeptal se:

„Jak se vám líbí ten typ?“

Důstojník chvíli pomyslel a pak odpověděl:

„Kdyby byl trochu starší, nevěřil bych mu vůbec, jako všem těm dělníkům tam v dílnách. Podezřívám ho, že hraje nějakou komedii.“

„Co vás to napadá, Vladimíre Nikolajeviči, to jste mohl poznat na obličeji“ — smírně pravil inženýr. „Přece jste pozoroval, že jak se začervenal, když jsem mu řekl o politice. On, chudák, ani neví, co je to politika. Je mladý, byl na frontě a teď je rád, že dostal místo. Já si vzpomínám, Vladimíre Nikolajeviči, jak jsem se jednoho pracujícího ptal na politiku a ten se mě ptal, zda se to jí anebo pije. Tak někteří rozumí politice.“

„No — řekl důstojník — vy, Ivaně Petroviči, jste člověk civilní a máte jiné mínění o takových typech než já, voják od zprávodajské služby. Takové jsem už mnohokrát prokoukl a mnohým rozvázal jazyk. To je moje mínění.“

„No, já myslím, ať tu pracuje a při tom si ho prohlédneme.“

*

Železniční dílny byly prostorné. Pracovalo tam hodně tisíc lidí, většinou zavlečených sem z jiných měst. Hodně bylo také místních, kteří zde byli zaměstnáni už před válkou.

Před měsícem byl zde objednan německým velitelstvím jeden obrněný vlak. Dělníci dostali nařizeno, aby s prací spěchali. Účinek nařízení však byl nepatrný. Nikdo se nesnažil dělat práci dobře a rychle. Aby práce přece jenom pokračovala, byli ustanoveni administrativní úředníci, kteří měli dohlížet nad dělníky a nabádat je k usilovnější práci. Často chodili do dílen kontrolovat práci důstojníků.

Velitelství podzemního hnutí došla o výrobě tohoto obrněného vlaku zpráva. Snažili se, aby plná nebyl uskutečněn. Když už nebylo možné jinak zabránit jeho vyhotovení, napuly všechny síly, aby obrněný vlak byl zničen jakmile se rozjede po trati. Na frontu se nesměl dostat! To bylo všem jasné. Aby ho

(Pokračování přístě).

Antonín Špatenka

(14. pokračování)

Průkopnická vesnice

Opravdu je to již nad mé síly, srdce by mi to utrhlo a proto jsem se rozhodl, že půdu někde sháněti brambory. Vypravil jsem se včera ráno z domova a doufal jsem, že zde v městečku nějaké koupím. Prošel jsem však celým městečkem, ale jsem již zoufalý, neboť jsem nesehnal nic. Sám jsem jedl naposledy včera ráno suchý krajíček chleba a byl jsem slabostí tak zemdlen, že jsem večer usel za městečkem v příkopě, chtějí si trochu odpočinouti, a usnul jsem. Probudil jsem se teprve pozdě v noci. Přemýšlel jsem pak, co počítí a tu jsem si vzpomněl na vás, zda snad byste nám mohli nějak pomoci. I když jsem se tak již rozhodl, přece jsem se neodvažoval k vám vejíti.

Paní Náhodská seděla po celou dobu jeho řeči proti němu v křesle, jednou rukou opřenou o tvář a druhou si neustále přejížděla čelo. Seděla a napjatě poslouchala, co jí Čermák vypráví. Proto Čermák po chvíli pokračoval:

— Vim, že vy nám cizincům nejste povinna nějak pomáhati, ale my zde na Volyni poznali ve vás ženu inteligentní, jemnou a citlivou. Udělala jste pro nás již tolik dobrého, že nebytí vás, byli bychom již v zimě všichni v lese zahynuli. Proto dnes přišel jsem vás poprositi, alespoň o radu, co bychom měli počítí, abychom ty ubohé děti zachránili.

Paní Náhodská po těch slovech prudce vstala a začala se nervosně procházeti po pokoji.

Pak se zastavila těsně u Čermáka, svou pěstěnou rukou zatřásla jeho ramenem a hlasitě volala:

— Čechu, vzdýl je to mou svatou povinností, abych těm malutkým drobečkům pomohla. Je-li vše tak pravda, jak říkáte, je to hrozné a proto musím pomoci, rozumíte? A to hned, dokud je ještě čas.

Odběhla od Čermáka k psacímu stolu a cosi na dopis napsala, zalepila do obálky a podala Čermákovi s tím, aby to ihned odevzdal správci Skaršeckému. Pak otevřela dveře a volala na služebnou, které dala nějaké rozkazy. Pak se opět vypyávala Čermáka na malého Františka a ostatní děti. Mezitím zaklepala služebná a přinesla na podnose horký čaj a bílou buchtu. Postavila vše na stolek poblíž Čermáka a paní Náhodská jej pobídla, aby se posilnil. Čermák zdvořile poděkoval a sáhl po sklenici čaje. Pil, buchtu si však nevzal a proto paní Náhodská jej znovu pobízela, aby jedl. Čermák se podíval na paní Náhodskou a poprosil ji, aby mu dovolila, že sám vypije jen čaj a pečivo že vezme domů dětem.

Na paní Náhodskou jednání Čermákovy zapůsobilo, i zavolala znovu služebnou a nařídila jí, aby připravila pytel bramborů, sama pak přinesla velkou buchtu, kterou zabalila do papíru a podala jí Čermákovi s tím, aby podělil všechny děti a tu na talířku aby si snědl sám, nebo že slabostí ani domů nedojde. Čermák, i když mu hlady bylo chvílemi nevolno, přece jen buchtu nesnědl, ale při odchodu si ji zabalil do kapesníku a vstříčil do kapsy.

Pak vyšla s ním paní Náhodská na zahradu, kde již měl připraven pytel brambor. Služebná mu přinesla provaz,

kterým si pytel přivázal na záda a batoh vzal do ruky. Pak paní Náhodské jménem svým i ostatních a hlavně děti poděkoval. Ta pozdravovala všechny a dětem poslala políbení a pak podala Čermákovi ruku na rozloučenou.

Čermák se tedy vydal na cestu. Potkával mnoho lidí, kteří viděli, že nese pytel brambor, jádali jej, aby jim alespoň kilogram prodal. Musel stále vysvětlovat, že na ně čeká již 17 rodin, které nemají již co do úst. Byl proto již rád, když se dostal z městečka na slach, po němž se potácel dále.

Ano, opravdu se potácel, neboť jej síly pod tíhou pytle opravdu opouštěly. Proto shodil po chvíli pytel se záda, aby si trochu odpočinul. Usel celý upocen, zul si svoje dřeváky, sundal klobouk a vše si dal do svého batohu. V duchu již viděl, jak oživne jejich lesní tábor, až uvidí pytel, ale nyní začínal mít obavy, zda jej vůbec těch 28 km donese. Litoval, proč nevzal s sebou do městečka alespoň jednoho kamaráda, aby se mohli střídati. Nyní však již bylo pozdě o tom přemýšlet i proto se po chvíli pokoušel připraviti opět pytel na záda, ale nepodařilo se mu to. Několikrát upadl, až konečně celý zmoučen přece jen s pytle vstal, vzal svůj batoh a šel pomalu do kopce.

Pojednou slyšel za sebou rachotit vůz i zaradoval se, že požádá vozku, aby mu alespoň kousek kytel svezl. Když jej vůz dojel, byl mu muž, sedící vedle vozky nějak známý. Vzpomínal si, odkud jej zná, ale nemohl se rozpomenouti. Poposel tedy blíž k povozu, aby jej poprosil, ale vůz již zastavoval a muž, jenž seděl vedle vozky, se jej ptal, odkud jde a co to nese.

Čermák mu všechno pověděl a prosil jej, zda by mu to alespoň kousek cesty nesvezl. Muž mu dal znamení, aby to složil do vozu a sám si přisedl k němu na vůz. Když se Čermák usadil, tázal se ho muž, zda se na něj ještě pamatuje.

— Vim, že vás odněkud znám, ale nemohu se upamatovati — odpovídá Čermák.

Muž si přisedl blíž k Čermákovi a povídá mu:

— Já jsem Přistupa z Mlýnova a když jste přijeli z Čech, tak jsem vás pomohl dopravit na velkostatek Bojarku, pamatujete se?

— Ano, ano — radostně volal Čermák — tak to jste vy ten hodný člověk, který nám tenkrát tolik pomohl. Často na vás vzpomínáme. Nezlobte se, prosím, na mě, že jsem vás hned nepoznal. Za tu dobu se mnoho změnilo a my už tou bídou v tom lese pomalu ztrácíme i paměť.

Přistupa mu odpověděl:

— To nic, Čechu, to se neví, kdy můžeme jeden druhého potřebovati, a vy Češi, jak o vás slyším, zanesli jste sem na Volyni trochu kulturvy, nehledě již k tomu, že jsme všichni lidé a máme jeden druhému pomáhati. S tím si, Čechu, neláme hlavu.

Čermák byl šťasten a znovu děkoval. Po cestě vyprávěl dobrému Ukrajinci všechno, co v lese prožil, i to, jak nyní doleha bída. Přistupa iť pozorně poslouchal, chvílemi pokyvoval hlavou, ale neřikal nic.

Koníci, dobře živení, klusali a tak cesta uběhla, že se Čermák ani nenadal, byli v Mlýnově. Zahnuli do statku a Přistupa pobídl Čermáka, aby šel s ním do statku.

Čermákovi se nechtělo, neboť byl bohatý a bez klobouku, ale přece jen poslechl, vešel s Přistupou do čisté světnice. Přistupa jej představil své ženě a pobídl jej aby zasedl s nimi ke stolu a něco pojedl. Hospodyně jim přinesla jídlo a pobízela Čermáka, aby jedl. Ten se již nenechal dlouho pobízeti, neboť byl vskutku vyhladovělý.

Přistupa potom požádal manželku, aby připravila pytel brambor, nějaké kroupy, trochu mouky a omastku. Pak nechal připraviti jiné koně a všechno naložil na povoz. Čermák, který jednání Přistupy pozoroval, nevěděl, komu má děkovati dříve, zda Pánu Bohu či Přistupovi. Oči měl zalité slzami, přistoupil k Přistupovi a dojatě mu děkoval:

— Pane Přistupo, co živi budeme, nikdy na vás nezapomeneme. Velmi mnoho jste pro nás vykonal a já vám za sebe i jménem všech ostatních srdečně děkuji. Slibuji vám, že budete-li od nás někdy něco potřebovati, všechno pro vás vykonáme. Budeme-li někdy moci pro vás něco vykonal, přijďte pro nás třeba o půl noci.

Když Čermák domluvil, vyprostil Přistupa svoji ruku z jeho, mávl rukou a řekl, to že nic není, to že je jen povinnost každého člověka pomoci druhému, neboť neví, kdy může jeden druhého potřebovati.

Pak vyhledal Čermák hospodyně, poděkoval jí a rozloučiv se, nasedl do vozu, kde již seděl Přistupa. Vůz se pak rozjel a cestou vyprávěl Čermák Přistupovi, co již všechno vykonal ve své lesní pevnosti. Přistupa se obdivoval jejich houževnatostí a tak v hovoru uběhla cesta a než se nadál, vjížděli již do lesní pevnosti. Čermák byl šťasten, měl dobrou náladu, neboť se těšil z toho, že veze dětem zase trochu jídla.

Osadníci, když uslyšeli rachot povozu, vyběhli zvečavě i s dětmi ven, aby se podívali, kdo to k nim přijíždí. Když uviděl Čermáka, nejprve se lekli, že se mu něco přihodilo, že se musel nechat dovéztí domů, ale sotvaže nahlédli do vozu, viděli, proč povoz přišel a že jim přiváží záchranu.

Čermák jim zběžně pověděl vše, co prožil a co veze a pak společně s Přistupou skládali věci z vozu. Potom provedli Přistupu po pevnosti, všechno mu ukázali i studni. Tě se Přistupa nejvíce obdivoval, jak jsou odvážní, jak hlubokou jámu v zemi vykopalí a jak krásnou, čistou vodu tím získali. Prohlédl si i jejich pole, uspořádané a rozřezané klády na stavění srubů. Dále mu ukázali průkopníci připravené dřevo, z kterého budou vyráběti bečky, vědra a vozky.

Přistupa je neustále pochvaloval a všechno si se zájmem prohlížel. Podíval se i na srub Pigra, který jej měl již na svém díle dostavěný. Srub byl skromný, jedna velká místnost, jedna malá a jedna komůrka. Pak chlév pro kravku. Také no novou kovářnu se zmlánkou se zašili podívatí.

Přistupa se obdivoval, jak mistrně si vyrobili nářadí, bečky a vědra a všechno si se zájmem prohlížel. Proto průkopníci Přistupovi dali několik věder a dvě bečky na zeli s poznámkou, aby z od nich přijal jako malou odměnu za to co pro ně již vykonal, neboť peněz již mají málo a těm mu tudíž platit ne mohou.

(Pokračování)

František Holátko

Antonín Holátko

S hlubokou bolestí vzpomínáme našich drahých Františka Holátko, nar. 1919, který se stal neznámým v bojích u Lipt. Sv. Mikuláše a Antonína Holátko, nar. 1912 v Dorohostaji na Volyni, který dne 20. 11. 1944 zemřel po těžkém zranění u Dukly.

Spěte sladce! Bojovali jste za svobodu, již jste se nedočkali. My na Vás nikdy nezapomenem!

Vzpomínají staří rodiče, děti, sourozenci a příbuzní.

Jaroslav Kendík, nar. 2. 2. 1919 v Sergejovce na Volyni, padl v řadách Rudé armády v boji za svobodu a lepší naše příští.

Bolestná vzpomínka na Tebe a na tragedii v Sergejovce nám zbude až do skonání. Spi sladce v daleké zemi a my v tyto vzpomínkové dny vám všem posíláme daleko na hroby kytici vzpomínek.

Truchlící rodiče Josef a Anna, bratr Vladimír s rodinou a sestry Marie a Emílie s rodinami.

Již plných deset let uplynulo od doby, kdy se s námi rozloučil náš drahý manžel a tatínek Josef Olmr, nar. r. 1907 v Kvasilově na Volyni.

Padl v boji proti německým uchvatitelům v řadách polské armády. Kdož jste ho znali, věnujte mu tichou vzpomínku s námi.

Manželka a dcera.

*

Dne 27. XI. 1949 u příležitosti druhého výročí smrti nášeho drahého syna **Bohumila Lišky** bude vpravo-slavném chrámu v Žatci o 11. hod. dopoledne sloužena panychida.

Prosíme všechny, kdo jste našeho drahého zesnulého znali, věnujte mu v tu hodinu tichou vzpomínku.

Rodiče ze Strkovic u Žatce.

Blahopřání

Dne 25. listopadu t. r. dožívá se ve vlasti, v níž se narodil a do níž se po dlouhé pouti cizinou vrátil, náš milovaný dědeček a otec Jan Mála z Lucka na Volyni 92 let.

Při této příležitosti děkujeme Vám za lásku a obětavost a přejeme Vám i sobě, abyste mezi námi ještě dlouhá léta ve zdraví zůstal.

Rodina Málůva ze Žatce a rodina Mešnerova z Chroustníkova Hradiště.

*

Předám zem. usedlost v okr. Vitkov (2 přídělky) vybavenou moderně živým i mrtvým inventářem, nejraději zájemcům z řad vol. Čechů. Přihlášky do adm. t. l.

*

Oznámení zasnoubení

Krajanka Alenka Milerová z Tvršic u Žatce a Ladislav Marek z Hradce Králové oznamují své zasnoubení.

*

Prodám hospodářství, získané konfiskát v Krupce, okr. Teplice, ve výhodné poloze, o výměře 13 ha, se zahradou se 160 stromy. Důvod — rodinné poměry. Cena dle NPF. Zásoby zajištěny. Nabídky na: Kolařík Josef, Krupka, Teplická ul. čp. 436, okr. Teplice.

Tiskový fond SČzV

Na svatbě sl. Zdeny Tomášové z Trnovan s p. Karlem Vágnerem z Liběšic bylo vybráno z podnětu prof. Vomáčky a sl. Věry Kalvačové 2.320 Kčs na tiskový fond Věrné stráže. Děkujeme všem dárčům, kteří takto projevili pochopení pro naše společné zájmy, jež řeší i náš časopis a mladým novomanželům (opravdu mladým) přejeme na dlouhé společné cestě životem hodně radosti a štěstí.

*

Volyňští krajané z obce Popovice na Moravě provedli sbírku na tiskový fond Věrné stráže a věnovali: Alexandr Malý 100 Kčs, Josef Čech 100 Kčs, Jaroslav Stránský 100 Kčs, Vladimír Kříž 100 Kčs, Marie Knopová 100 Kčs, Vincent Hajný 100 Kčs, Jindřich Němec 50 Kčs. Děkujeme všem milým dárčům a jejich příklad dáváme za vzor ostatním krajanům.